

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 944

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 octombrie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 458 din 20 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	1-3		1.225. — Hotărâre pentru modificarea art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 884/2004 privind concesionarea unor spații cu destinația de cabinete medicale.....	7
Decizia nr. 462 din 20 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. II, în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, ale art. 11 alin. (1) lit. d), ale art. 19 alin. (1), ale art. 50 alin. (1) și (3), ale art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului	3-7		1.228. — Hotărâre pentru modificarea Metodologiei privind criteriile de dimensionare a numărului de funcții din aparatul serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, constituirea patrimoniului și managementul resurselor umane, financiare și materiale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 2.104/2004	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 458

din 20 septembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Aurelia Rusu — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tex

Optim“ — S.R.L. în Dosarul nr. 9.879/2004 al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, este invocată jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 9.879/2004, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tex Optim” — S.R.L. în dosarul menționat, având ca obiect soluționarea plângerii formulate de autorul excepției privind anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 încalcă prevederile art. 139 din Constituție, întrucât este inadmisibilă stabilirea prin hotărâre de Guvern a amenzii contravenționale în toate domeniile de activitate.

Se arată că „amenzile sunt venituri ale bugetului de stat, fiind prevăzute în legile anuale de aprobare a bugetului de stat, iar prin art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 se precizează: «Sumele provenite din amenzi se fac venit la bugetul de stat».”

Judecătoria Târgu Mureș consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea opiniei sale, instanța arată că noțiunea de amendă contravențională și cea de venit al bugetului de stat reprezintă instituții juridice distincte, cu caracter juridic și conținut juridic propriu.

Instanța de judecată susține, totodată, că „reglementarea amenzii contravenționale și a contravențiilor este atributul suveran al Parlamentului, conform art. 61 alin. (1) din Constituție. De asemenea, în baza aceluiași atribut suveran, legiuitorul poate abilita Guvernul să reglementeze anumite domenii de activitate prin hotărâri de Guvern, în baza art. 108 din Constituție.”

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, se consideră că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 139 din Constituție. În acest sens, este invocată Decizia nr. 51 din 12 februarie 2004, prin care Curtea Constituțională a stabilit că dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt constituționale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În motivarea acestui punct de vedere, se arată că textul legal criticat „nu numai că nu încalcă prevederile Constituției revizuite, ci constituie o aplicare a acestora, stabilirea de sancțiuni contravenționale prin hotărâre a Guvernului fiind în concordanță cu dispozițiile art. 108 alin. (2) din Constituție”. În acest sens, în punctul de vedere prezentat este menționată jurisprudența Curții Constituționale (deciziile nr. 43/2004 și nr. 51/2004).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1): „*Prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului se pot stabili și sancționa contravenții în toate domeniile de activitate.*”

Critica de neconstituționalitate constă, în esență, în susținerea că prevederile legale criticate acordă Guvernului posibilitatea de a stabili, prin hotărâri, amenzi pentru săvârșirea contravențiilor, care constituie venituri ale bugetului de stat, încălcându-se astfel dispozițiile art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege.*”

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul criticat a mai format obiect al controlului de constituționalitate.

Prin Decizia nr. 43 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 22 februarie 2005, a fost respinsă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin care se invocase încălcarea dispozițiilor art. 139 din Constituție.

Prin decizia menționată Curtea a reținut următoarele: „Art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu numai că nu încalcă prevederile Constituției revizuite, ci constituie o aplicare a acestora, stabilirea de sancțiuni contravenționale prin hotărâre a Guvernului fiind în concordanță cu dispozițiile art. 108 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora «*Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.*» Curtea Constituțională a statuat, de principiu, în jurisprudența sa, că înțelesul noțiunii de «*organizare a executării legilor*» din cuprinsul acestei norme constituționale «are un sens mai larg decât cea privind aplicarea legii, și anume prin hotărâri ale Guvernului pot fi dispuse măsuri organizatorice, financiare, instituționale sau sancționatorii în vederea stabilirii cadrului necesar pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor legii» (Decizia nr. 51/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 3 martie 2004). Așadar, legiuitorul nu stabilește întotdeauna direct, prin lege, contravenții și sancțiuni, ci, în sensul art. 108 din Legea fundamentală, această competență revine autorității publice însărcinate cu organizarea executării legii, în speță, Guvernului, aceasta fiind de altfel concluzia enunțată în considerentele deciziei Curții Constituționale menționate.

Așa fiind, nu poate fi reținută pretinsa contradicție între art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și art. 139 alin. (1) din Constituție, dispozițiile constituționale invocate trebuind [să fie] corelate cu cele ale art. 108 mai sus menționate, care prevăd, implicit, posibilitatea reglementării de contravenții și sancțiuni prin hotărâri ale Guvernului.”

De asemenea, prin Decizia nr. 228 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 21 iunie 2005, Curtea Constituțională, respingând o excepție cu același obiect și întemeiată tot pe invocarea pretinsei încălcări a dispozițiilor art. 139 alin. (1) din Constituție, a reținut că, „Deși, potrivit legii, amenzile se

fac venit la bugetul de stat, stabilirea lor pentru săvârșirea contravențiilor nu are aceeași semnificație cu stabilirea impozitelor și taxelor sau a altor contribuții ale bugetului de stat, în sensul textului constituțional al art. 139 alin. (1), cu caracter obligatoriu și prestabilit. În cazul amenzilor, baza legală a prevederii lor ca venituri la buget o constituie reglementarea cuprinsă în art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată prin Legea nr. 180/2002, potrivit căreia «Sumele provenite din amenzi se fac venit la bugetul de stat», precum și dispozițiile din anexa nr. 1 la Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.121 din 29 noiembrie 2004, dispoziții care prevăd, la «diverse venituri», cuantumul total estimat al veniturilor din amenzi și din alte sancțiuni aplicate, potrivit dispozițiilor legale. Spre deosebire de plata impozitelor și taxelor sau a altor contribuții ale bugetului de stat, a cărei obligație

constituțională a cetățenilor este prevăzută de art. 56 din Constituție, în sensul că aceștia contribuie prin impozite și taxe la finanțarea cheltuielilor publice, amenda nu face parte din categoriile de venituri prevăzute de art. 139 alin. (1) din Constituție; ea nu este o sursă de venit dacă legea este respectată, ceea ce reprezintă situația normală, dezirabilă. Specificul derivă din caracterul de sancțiune al amenzii, de consecință a încălcării unei norme legale prin săvârșirea unei contravenții. Faptul generator al raportului juridic al obligației de plată a amenzii îl constituie comiterea contravenției».

Soluțiile Curții Constituționale în cauzele respective, precum și considerentele care au stat la baza acestora își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi de natură a schimba această jurisprudență.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tex Optim” — S.R.L. în Dosarul nr. 9.879/2004 al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 462

din 20 septembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. II, în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, ale art. 11 alin. (1) lit. d), ale art. 19 alin. (1), ale art. 50 alin. (1) și (3), ale art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Rusu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. II, în ansamblu, precum și ale art. 8

alin. (3) fraza finală, ale art. 11 alin. (1) lit. d), ale art. 19 alin. (1), ale art. 50 alin. (1) și (3), ale art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continental Distribution” — S.R.L. București în Dosarul nr. 946/2003 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, se arată că dispozițiile cap. II din Legea nr. 64/1995 nu încalcă dreptul la apărare al debitorului, acesta beneficiind

de toate garanțiile procesuale necesare. În acest sens este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 65 din 3 februarie 2005. Totodată, se arată că prevederile art. 8 alin. (3) sunt constituționale, acestea cuprinzând măsuri pentru buna administrare a justiției, iar selecția actelor care se vor trimite instanței de recurs este făcută de judecătorul-sindic. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că nici dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. d) nu contravin textelor constituționale invocate. Totodată, se susține că nici prevederile art. 19 alin. (1) nu încalcă Constituția, în acest sens considerându-se că administratorul sau lichidatorul judiciar desfășoară o activitate atât în interesul debitorului, cât și al creditorilor sub supravegherea judecătorului-sindic.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 aprilie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 946/2003, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. II, în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, ale art. 11 alin. (1) lit. d), ale art. 19 alin. (1), ale art. 50 alin. (1) și (3), ale art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continental Distribution” — S.R.L. București într-o cauză având ca obiect o procedură de reorganizare judiciară și faliment.

În motivarea excepției autorul acesteia susține că dispozițiile cap. II din Legea nr. 64/1995, intitulat *„Participanții la procedura reorganizării judiciare și a falimentului”*, determină strict limitativ participanții la această procedură, iar printre aceștia nu se regăsește și debitorul, „astfel că, în lipsa sa — nefiind parte, procedura se poate desfășura oricum, inclusiv cu încălcarea dreptului său la apărare, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 24”. Totodată, se arată că, deși sunt incluși „în categoria participanților «adunarea generală a membrilor sau a asociaților/acționarilor» și «reprezentantul membrilor sau al asociaților/acționarilor»”, aceștia „nu sunt totuna cu debitorul”. De asemenea, se mai susține că „din momentul deschiderii procedurii și numirii administratorului/lichidatorului, debitorul este lipsit de orice posibilitate în materie procesuală”, întrucât, pe de o parte, „hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic nu pot fi atacate decât prin intermediul administratorului/lichidatorului, [iar, pe de altă parte], după promovarea unor acțiuni, dacă judecătorul-sindic sau administratorul/lichidatorul nu aprobă plata taxelor impuse de instanța de control, acestea vor fi anulate ca neîntemeiate”. În consecință, sunt considerate a fi încălcate prevederile art. 129 din Constituție.

Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 8 alin. (3) teza finală „lasă la libera apreciere a cuiva, neprecizat în Lege, selecția actelor care ar interesa rezolvarea recursului [pentru hotărârile date de judecătorul-sindic, în baza art. 11 din Lege], grefierul-șef urmând să semneze doar pentru conformitate, fără a fi obligat să realizeze selecția respectivă”, și, în consecință, „instanțele investite cu judecarea recursului nu au posibilitatea să aprecieze temeinicia motivelor invocate”, ceea ce este de natură a încălca prevederile constituționale ale art. 124 alin. (2) și ale art. 126 alin. (2).

Se mai susține că, „din interpretarea textelor” art. 11 alin. (1) lit. d) și art. 50 alin. (1) și (3) din lege, „judecătorul-sindic poate dispune restrângerea unor drepturi ale debitorului, pe calea ridicării dreptului acestuia de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de ele”, ceea ce încalcă prevederile art. 44 alin. (1) și ale art. 53 din Constituție. În continuare, autorul excepției apreciază că „întreaga reglementare a acestei materii, cuprinsă în Legea nr. 64/1995, este neconstituțională, confuză și generatoare, în practică, de abuzuri flagrante în detrimentul debitorilor”. Totodată, se susține că, potrivit art. 136 alin. (5) din Constituție, „exercitarea dreptului de proprietate privată ar putea fi restrânsă numai «în condițiile legii organice»”, iar cum Legea nr. 64/1995 nu este o asemenea lege, acesta „nu poate conține asemenea norme restrictive decât prin încălcarea textelor constituționale”.

Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 19 alin. (1) și ale art. 51 alin. (1) încalcă principiul constituțional al liberului acces la justiție, având în vedere că „libertatea asociaților/acționarilor de a se întruni în adunarea generală pentru a adopta hotărâri, care, ulterior, ar putea fi atacate în justiție, este limitată de necesitatea prezenței, în postura de președinte, a administratorului/lichidatorului”, precum și datorită faptului că debitorul nu poate dispune de disponibilul din conturi pentru susținerea acțiunilor sale în justiție, decât dacă administratorul/lichidatorul sau judecătorul-sindic dispune băncii plata acestora.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În argumentarea acestei opinii, instanța apreciază că „autorul excepției nu critică un text expres, ci o așa-zisă «omisiune» a legiuitorului, în sensul că nu s-a prevăzut ca printre acești participanți să se afle și debitorul persoană juridică sau fizică”. Se consideră că „această chestiune este una care ține de tehnica legislativă [...] și nu de neconstituționalitatea unor texte din actul normativ [și, în consecință,] excepția trebuie respinsă ca inadmisibilă”.

Totodată, se consideră că printr-o interpretare sistematică a Legii nr. 64/1995 și a Codului de procedură civilă „rezultă că debitorul este parte în procedura colectivă de executare silită”. Instanța apreciază că „debitorul falit are o capacitate procesuală de exercițiu diminuată”, întrucât „legiuitorul a înțeles, în condițiile art. 53 alin. (1) din Constituție, să restrângă exercițiul anumitor drepturi prin lege ale debitorului falit, deoarece se impune, după caz, pentru apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor”. Această soluție legislativă s-a impus, întrucât „debitorul falit, prin neexecutarea obligațiilor sale, încalcă drepturile de creanță ale unor creditori, poate crea blocaje financiare (falimente în lanț), prejudiciind, astfel, atât subiecții individuali de drepturi, cât și societatea în ansamblul ei”.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a textului art. 8 alin. (3) teza finală și alin. (4) din Legea nr. 64/1995, instanța apreciază că „acestea sunt dispoziții de ordin tehnic-procedural, care duc la [accentuarea celerității] actului de judecată și nu sunt susceptibile de a vătămă drepturi și libertăți, și nici de a conferi caracter pârținitor actului de justiție”, părțile având posibilitatea „să se folosească de proba cu înscrisuri în cadrul recursului”,

ceea ce nu este de natură a încălca prevederile art. 124 și ale art. 126 alin. (2) din Constituție.

Totodată, se arată că prevederile art. 11 alin. (1) lit. d) și ale art. 50 alin. (1) și (3) din Legea nr. 64/1995 sunt constituționale, în acest sens fiind invocată jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată că dispozițiile cap. II din Legea nr. 64/1995 „nu contravin sub nici un aspect accesului liber la justiție și nici dreptului părților la apărare, deoarece debitorii aflați în stare de insolvență se pot adresa instanțelor judecătorești cu cereri, opoziții și întâmpinări și pot exercita căile de atac în condițiile procedurale stabilite de lege și sunt în acord cu principiul egalității în fața legii, conform căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”. Totodată, se apreciază că judecătorul-sindic nu este o instanță extraordinară.

Avocatul Poporului apreciază că „criticile de neconstituționalitate care se referă la omisiuni legislative ori reglementări legale despre care se pretinde că ar fi incomplete ori nesatisfăcător redactate nu reprezintă o problemă de constituționalitate”.

Se consideră că prevederile art. 50 alin. (1) și (3), precum și ale art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1), ale art. 53 alin. (1) și ale art. 136 alin. (5).

Guvernul și președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile cap. II, intitulat „Participanții la procedura reorganizării judiciare și a falimentului”, în ansamblul său, din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, precum și prevederile art. 8 alin. (3) fraza finală, ale art. 11 alin. (1) lit. d), ale art. 19 alin. (1), ale art. 50 alin. (1) și (3), ale art. 51 alin. (1) din aceeași lege. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 64/1995 a fost modificată și completată prin Legea nr. 249/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 28 iulie 2005. Astfel, prin articolul unic pct. 2, 3, 4, 5 și 6 din Legea nr. 249/2005 au fost modificate prevederile

art. 9, ale art. 11 alin. (1) lit. c) și i), ale art. 23 alin. (2), ale art. 38 alin. (1) și (7) și ale art. 41 din Legea nr. 64/1995, fără însă a fi modificate esențial, în acest mod, dispozițiile cap. II din Legea nr. 64/1995, astfel încât critica de neconstituționalitate a autorului excepției subzistă și în aceste condiții.

Textele legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 8 alin. (3) fraza finală: „(3) [...] În vederea soluționării recursului, se trimit la curtea de apel în copie certificată, sub semnătura grefierului-șef al tribunalului, numai actele care interesează rezolvarea recursului.”;

— Art. 11 alin. (1) lit. d): „(1) Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: [...]”

d) judecarea cererilor de a se ridica debitorului dreptul de a-și mai conduce activitatea.”;

— Art. 19 alin. (1): „Pe perioada desfășurării procedurii prevăzute de prezenta lege adunarea generală a asociaților/acționarilor va fi convocată ori de câte ori se va considera necesar și va fi prezidată de administrator sau lichidator, dacă legea ori judecătorul-sindic nu dispune altfel.”;

— Art. 50 alin. (1) și (3): „(1) Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare — constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea —, dacă acesta nu și-a declarat, în condițiile art. 33 alin. (1) lit. g) sau, după caz, ale art. 39, intenția de reorganizare. [...]”

(3) Judecătorul-sindic va putea ordona ridicarea, în tot sau în parte, a dreptului de administrare al debitorului odată cu desemnarea unui administrator, indicând totodată și condițiile de exercitare a acestuia.”;

— Art. 51 alin. (1): „Judecătorul-sindic va da dispoziții tuturor băncilor la care debitorul are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al său sau al administratorului/lichidatorului.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 24 alin. (1), ale art. 44 alin. (1), ale art. 53 alin. (1), ale art. 124 alin. (2), ale art. 126 alin. (2), ale art. 129 și ale art. 136 alin. (5), texte care au următorul cuprins:

— Art. 21 alin. (1) și (2): „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”;

— Art. 24 alin. (1): „Dreptul la apărare este garantat.”;

— Art. 44 alin. (1): „Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.”;

— Art. 53 alin. (1): „Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.”;

— Art. 124 alin. (2): „Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.”;

— Art. 126 alin. (2): „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.”;

— Art. 129: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*“;

— Art. 136 alin. (5): „*Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.*“

În esență, autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate, în mod nejustificat și cu încălcarea prevederilor constituționale menționate, limitează accesul liber la justiție și restrâng dreptul la apărare și dreptul de proprietate al debitorului în cadrul procedurii reorganizării judiciare și a falimentului.

Curtea observă, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate, în ansamblul său, a cap. II din Legea nr. 64/1995, că anterior modificării acestuia prin Legea nr. 149/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 12 mai 2004, capitolul respectiv se numea „*Organele care aplică procedura reorganizării și lichidării judiciare*“ și cuprindea, conform prevederilor art. 5 alin. (1), instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul, lichidatorul, adunarea creditorilor și comitetul creditorilor. După modificarea operată prin Legea nr. 149/2004, organele care aplică procedura sunt instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul și lichidatorul, în timp ce adunarea creditorilor, comitetul creditorilor, adunarea generală a membrilor sau asociațiilor/acționarilor, reprezentantul membrilor sau asociațiilor/acționarilor sunt participanți la această procedură. Însă, în nici un caz nu se poate susține că debitorul nu este parte în procedura reorganizării judiciare și a falimentului.

De altfel, prin Decizia nr. 65 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 9 martie 2005, Curtea a statuat, referindu-se la „raportarea textului de lege criticat la dispozițiile art. 24 din Constituție, [că] debitorii se pot adresa instanțelor judecătorești cu cereri, opoziții și întâmpinări și pot exercita căile legale de atac în condițiile procedurale stabilite de lege“. În acest sens sunt, spre exemplu, dispozițiile art. 25 alin. (2), ale art. 80 alin. (4), ale art. 83 alin. (1) sau ale art. 87 alin. (1) din Legea nr. 64/1995. În consecință, din economia textului Legii nr. 64/1995, Curtea reține că nu rezultă vreo încălcare a prevederilor art. 24 alin. (1) și ale art. 129 din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) teza finală din Legea nr. 64/1995, Curtea reține că, potrivit textului art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, astfel încât este la latitudinea legiuitorului să instituie o anumită procedură în considerarea unei situații speciale. Nu este normal să se trimită instanței de recurs întregul dosar privind procedura reorganizării sau a falimentului, ci numai acele părți ale acestuia care sunt direct vizate prin recurs. Aprecierea în concret a relevanței actelor ce vor fi trimise instanței de recurs o va face judecătorul-sindic. În consecință, nu se poate susține o eventuală încălcare a prevederilor art. 124 alin. (2) sau ale art. 126 alin. (2) din Constituție.

Cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 11 alin. (1) lit. d) și ale art. 50 alin. (1) și (3) din Legea nr. 64/1995, Curtea s-a mai pronunțat. Prin Decizia nr. 318

din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 992 din 28 octombrie 2004, de exemplu, Curtea a stabilit că „în ceea ce privește susținerea de către autorul excepției a încălcării prevederilor art. 53 din Constituție, republicată, Curtea constată că acest text nu are incidență în cauză, întrucât dreptul comerciantului de a-și conduce activitatea nu este unul dintre drepturile și libertățile fundamentale prevăzute la titlul II din Constituție, la care se referă dispozițiile art. 53.

Curtea reține că posibilitatea ridicării dreptului debitorului de a-și conduce activitatea se înscrie în reglementările menite să asigure îndeplinirea obligației statului de a ocroti libertatea comerțului, concurența loială și condițiile necesare pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, neaducându-se astfel atingere textului constituțional al art. 135 alin. (2) lit. a).

De asemenea, Curtea constată că măsura ridicării dreptului debitorului de a-și mai conduce activitatea, de a-și administra bunurile și de a dispune de acestea nu are semnificația unui transfer de proprietate, operându-se numai o indisponibilizare a bunurilor, care nu afectează în esență dreptul de proprietate al debitorului. Prin urmare, textele legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 136 alin. (5) din Constituție, republicată, care, de altfel, prevăd inviolabilitatea proprietății private «în condițiile legii organice». De asemenea, este de reținut că, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege“.

În același sens sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 138 din 8 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 300 din 6 mai 2003, și nr. 279 din 29 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 20 septembrie 2004.

În legătură cu invocarea neconstituționalității art. 19 alin. (1) din lege, Curtea, prin Decizia nr. 377 din 14 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 12 decembrie 2003, a statuat, printre altele, că lichidatorul, „în exercitarea atribuțiilor sale legale, trebuie să apere, deopotrivă, interesele legitime atât ale creditorilor, cât și ale debitorului, desfășurându-și activitatea sub controlul judecătorului-sindic și în mod transparent, cu participarea părților din proces“. În consecință, Curtea constată că prezidarea adunării generale a asociațiilor/ acționarilor de către administratorul sau lichidatorul judiciar nu este de natură a încălca prevederile art. 21 alin. (1)–(3) din Constituție.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, Curtea reține că măsura prevăzută de text se impune, întrucât, astfel cum arată și instanța de judecată, debitorul, prin neexecutarea obligațiilor sale, încalcă drepturile de creanță ale unor creditori și poate crea blocaje financiare, prejudiciind, astfel, atât subiecții individuali de drepturi, cât și circuitul comercial, în ansamblu. În consecință, dreptul debitorului de a dispune de disponibilul său din conturi numai în baza unui ordin al judecătorului-sindic sau al administratorului/ lichidatorului se justifică, din prisma prevederilor art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție, pentru apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. II, în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, ale art. 11 alin. (1) lit. d), ale art. 19 alin. (1), ale art. 50 alin. (1) și (3), ale art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continental Distribution” — S.R.L. București în Dosarul nr. 946/2003 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru modificarea art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 884/2004
privind concesionarea unor spații cu destinația de cabinete medicale**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Alineatul (2) al articolului 1 din Hotărârea Guvernului nr. 884/2004 privind concesionarea unor spații cu destinația de cabinete medicale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 10 iunie 2004, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică patrimoniului clinicilor universitare și cabinetelor medicale din spitale,

spațiilor destinate funcționării cabinetelor medicale din rețeaua proprie Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, precum și cabinetelor de expertiză medicală a capacității de muncă din cadrul caselor teritoriale de pensii, care rămân în domeniul public.”

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

Gheorghe Barbu

Ministrul sănătății,

Gheorghe Eugen Nicolăescu

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,

Gheorghe Dobre

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 13 octombrie 2005.

Nr. 1.225.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Metodologiei privind criteriile de dimensionare a numărului de funcții din aparatul serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, constituirea patrimoniului și managementul resurselor umane, financiare și materiale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 2.104/2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Metodologia privind criteriile de dimensionare a numărului de funcții din aparatul serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, constituirea patrimoniului și managementul resurselor umane, financiare și materiale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 2.104/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.146 din 3 decembrie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Personalul serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor este format din polițiști detașați și

personal contractual detașat de la Ministerul Administrației și Internelor, în condițiile legii, precum și din funcționari publici și personal contractual, altul decât cel detașat.“

2. Alineatul (2) al articolului 8 va avea următorul cuprins:

„(2) Gestionarea activității de resurse umane pentru polițiștii detașați și pentru personalul contractual detașat, în condițiile legii, la serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor se face de către structura de specialitate din Inspectoratul Național pentru Evidența Persoanelor.“

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,

Vasile Blaga

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

Gheorghe Barbu

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 13 octombrie 2005.

Nr. 1.228.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 063563